

«Ριάλιτι» για παιδιά σε TV και ζωή (Τασούλα Καραϊσκάκη)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 30 Αυγούστου, 2007

Μπορούν τα παιδιά να οικοδομήσουν μια παραγωγική κοινωνία χωρίς την επιστασία των μεγάλων; Να φτιάξουν «νόμους», που θα τους εφαρμόζουν όλοι, να συγκροτήσουν «κυβέρνηση» που θα άρχει ακριβοδίκαια, αποτελεσματικά, να στήσουν «υπηρεσίες, να καταμερίσουν την εργασία; Το «πείραμα» αυτό έκανε αμερικανικό κανάλι, που έστειλε 40 παιδιά 8-15 ετών σε μια εγκαταλελειμμένη πόλη στο Μεξικό (με κάμερες) και τα άφησε για 40 μέρες μόνα. Ένα είδος «Επιζησάντων» (Survivors) για ανηλίκους. Το ριάλιτι, που δεν παίχθηκε ακόμα, ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων στις ΗΠΑ. Κάποια παιδιά επέστρεψαν κακοποιημένα, άλλα τραυματισμένα, μερικά εξουθενωμένα· ορισμένα γύρισαν θριαμβευτές, «επιζήσαντες», άλλα δεν κατάλαβαν τίποτα - ήταν απλοί... κατασκηνωτές.

Μέσα στην άδεια πόλη, έπρεπε να αγωνιστούν για την επιβίωση ως ενήλικες, όχι ως παιδιά. Αυτό ήταν κυρίως που καταδικάστηκε, φαιρισαϊκά. Διότι, ναι μεν το ριάλιτι είναι απαράδεκτο, εξαμβλωματικό, όπως όλα του είδους, όμως, ποιος είπε ότι σήμερα υπάρχει παιδική ηλικία (μια προστατευόμενη φάση ζωής) και στην αληθινή ζωή; Δεν είναι τα παιδιά στόχος της διαφήμισης, της μόδας, της αγοράς; Δεν γεύονται οι μικροί ελεύθερα -χωρίς προστασία, χωρίς προπέτασμα εμπειρίας- τα πάντα στην ανοικτή μας κοινωνία; Καρφώνονται στην TV από τα δύο, καταναλώνουν γκάντζετ (PSP, DS, Tamagotchi...) από μωρά, παρακολουθούν σίριαλ, καλωδιώνονται από τα εννιά, τραγουδούν στις Eurovision, διαγωνίζονται μαζί με τους μεγάλους στα «έχεις ταλέντο», αλληλοβιντεοσκοπούνται με κινητά... Οι μικροί δεν ζουν στον προθάλαμο του κόσμου των μεγάλων. Διαβιούν, χωρίς διαχωριστικές γραμμές, μέσα στον κόσμο των ενηλίκων. Υπό συνεχή πίεση για απόδοση και επίδοση. Στη μεγάλη κούρσα της ατομικής επικράτησης από τα τέσσερα, τα οκτώ.

Μικρογραφίες των μεγάλων, πιθηκίζουν αμυντικές τακτικές, αντιγράφουν συμπεριφορές. Οικοδομούν το προσωπικό τους προφίλ, χωρίς αληθινές εμπειρίες, ετερόφωτα, μεγαλίστικα, βιαστικά.

Πώς αντιδρούν στα ριάλιτι; Με τον τρόπο που έμαθαν να αντιδρούν στη ζωή. Όπως έλεγε ο Ράσελ, αν ένα παιδί ζει μέσα στην έχθρα, μαθαίνει να καβγαδίζει· αν ζει μέσα στην ντροπή, μαθαίνει να αισθάνεται ένοχο· αν ζει μέσα στην κατανόηση, μαθαίνει να είναι υπομονετικό· αν ζει μέσα στον έπαινο, μαθαίνει να εκτιμά· αν ζει μέσα στη δικαιοσύνη, μαθαίνει να είναι δίκαιο· αν ζει μέσα στην ασφάλεια, μαθαίνει να πιστεύει...

Μπορούν τα παιδιά να οργανωθούν μόνα; Μπορούν οι ενήλικες να ζήσουν με κοινή ευθύνη και αναφορά; Αν η απάντηση είναι «ναι» για τους δεύτερους, είναι και για τους πρώτους. Όσο για το ριάλιτι-έκτρωμα, είναι αποκύημα όχι κάποιας αρρωστημένης φαντασίας, αλλά των πολλών μικρών «Survivors για παιδιά» που επιτρέπουμε καθημερινά στην πραγματική μας ζωή.

(Πηγή: "Καθημερινή" 26/8/2007)